

drende Skattevæsen, som gjør, at vi naturligvis hagefter have Pensionshyrden og alt det Andet til den store Hale af Embedsmænd, som skal lønnes, før vi faae Noget ud af denne Skat. Jeg skal endnu gjøre en Bemærkning om, hvad den ærede Taler sagde om de mange Skatteterminer. Han sagde, at Tolden saaledes faldt i mange Skatteterminer, og at den, der har Meget, kan indrette Betalingen i saa Skatteterminer, medens den, der har mindre, indretter den i mange Skatteterminer. Men hvad følger deraf? At den, der har Lidet og derfor har mange Skatteterminer, kommer til at udrede meget Mere i Told end den, der har de saa Skatteterminer, idet nemlig de Gjenstande, som de skulle kjøbe, blive, som Alle veed, dyrere for dem, der skal have dem i de mindste Maal. — Jeg kommer nu til den anden Modspætning. Medens den ærede Taler foretrak de indirecte Skatter, gav han Anvisning paa at afløse andre indirecte Skatter, og omtalte da Arveafgifter og Eiendomsoverdragelsesafgifter. Her ere vi inde paa et Punkt, hvor jeg ogsaa er hans aldeles bestemte Modstander. Det, der ligger til Grund for, hvad her siges, er naturligvis den Lethed, hvormed man bringer Besiddelser, Jordeiendomme m. m., i Omløb blandt Publicum. Jeg holder paa, at for Landets Formuestilstand er det det Sikreste, at der ikke finder for mange Eiendomsoverdragelser Sted fra Mand til Mand. Det, at gjøre dette let, at gjøre det let for den øvrige, jeg vil kalde det den løfere Deel af Befolkningen — jeg hører selv dertil og kan derfor sige det — at faae disse Indtægter til at flyde, som flyde derved, at der kommer Omløb i de faste Eiendomme, forekommer mig at være en meget uheldig Maade at skaffe Staten Indtægter paa. Og naar der er Tale om Arveafgifterne, saa siger jeg ogsaa, at det er af den Slags Afgifter, navnlig ude i de fjernere Led, hvor man maa være særdeles rede til at lade Staten faae endogsaa mere end det, der nu kræves for den. — Jeg skal imidlertid forlade min Modstand imod de ærede Talere, hvis Princip synes at

være at faae Landetindomme gjorte eens-tydige med Løsøre, og gaae over til et Spørgsmaal, som det forekommer mig, vi bør fremdrage ved denne Behandling; det er dette, at før vi skrider til at paalægge denne Skat for iaar, saa lad idetmindste Finantsudvalget, hvis det faaer denne Sag under sig, sørge for at faae et Indblik i Restancevæsenet iaar. Lad ogsaa det blive taget med i Betragtning, hvorvidt ikke ogsaa dette kunde advare imod at paalægge denne Skat iaar. Chancerne staae mere for, at vi komme til at udrede denne Skat, end for at vi slippe for den, og jeg behøver ikke i denne Henseende at kaste mit Die paa andre Kjendsgjerninger end den Maade, hvorpaa de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Møller), Maribo Amts 1ste Valgkreds (H. Hage) og Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) ere optraadte i denne Sag. Seer jeg deri en Ledestjerne for andre lignende Leiligheder, saa finder jeg deri kun en Forvisning om eller en stærk Hentydning til, at vi ikke slippe for Skatten, men det er dog ikke ilde itide at advare derimod.

Frederiksen: Jeg havde ikke troet at behøve at begjære Ordet ved denne Sags Behandling, og skulde heller ikke have gjort det, hvis der ikke i denne Debat fra enkelte Sider var fremkommet Betragtninger, som jeg ikke kan lade være uimodtagne. Jeg skulde ikke have taget Ordet, fordi jeg glædede mig ved, at Finantsministeren kun forelagde denne Lov som et etaarigt Lovudkast; jeg glædede mig derved, fordi jeg saa atter adaare vilde faae Leilighed til at tage Lovens Grundprinciper for og underkaste dem den Drøftelse, som de utvivlsomt behøve. Hvad der bevægede mig til at tage Ordet var navnlig den Ustrøring af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (H. Hage), som idelig vendte tilbage, ligesom den ogsaa fremkom fra andre ærede Talere, at Loven burde gjøres varigere, at den ikke burde vedtages blot for et enkelt Aar, men at den skulde staaes fast som en Indkomstskat idetmindste for en længere